

Максим не любить, коли я курю в його машині. Але я все одно курю, видихаючи дим від сигарети в маленьку щілинку у вікні. Попіл намагаюся акуратно струшувати в попільничку, проте його частинки все одно падають повз. Зазвичай Максим робить мені зауваження, але сьогодні ніби води в рота набрав. Практично не блимаючи, він дивиться на дорогу, міцно стискаючи обома руками шкіряне кермо.

— Ти ж знаєш, я роблю це заради тебе!

Максим каже і не дивиться на мене. Чи то тому, що дорога завалена снігом, і машина час від часу з ревом пробуксовує парою коліс. Чи то тому, що йому соромно глянути мені в очі. У будь-якому випадку, я нічого не відповідаю, хоча він нібито чекає моєї реакції. Але навіщо ж мені відповідати на стверджувальні фрази?

Я прокручую на пальці обручку і намагаюся бути спокійною, дихати з рівними проміжками. Але всередині мене все клекоче і вирує. Я б назвала це затишшям перед бурею.

Ми проїжджаємо одне перехрестя за іншим. Падає сніг. Мете так сильно, що машина, яка їде попереду, ледь помітна. Двірники на нашому автомобілі не справляються з потоком снігу, з боків лобового скла скупчилися два величезних замети, Максим раз-за-разом крутить головою, щоб роздивитися щось за їх межами. Але ось я, нарешті, починаю орієнтуватися на місцевості. Саме так, ось магазин, за ним школа... Пора!

— Максиме, — кажу я схвильованим тоном. — Щось мені недобре ... Сильно болить нога...

Мій голос тремтить, мені й справді недобре.

— Що, розболілося? Ти приймала сьогодні таблетку? — Максим стурбовано дивиться на мене.

Я починаю ритися в сумочці. Серце шалено калатає та починає робити «провали». Ось цього ще не вищачало!

— Я, напевно, забула прийняти. І пляшечку залишила вдома! — щосили намагаюся зображати паніку і відчуваю, як вона по-справжньому починає мене охоплювати.

— Що, не потерпиш? Вже недовго залишилося, майже приїхали.

— Ні, Максиме, занадто сильно розболілося. Може, купиш якесь знеболююче? А, он аптека! — показую пальцем на велику вивіску з зеленим хрестом.

— Думаєш, варто? Гаразд, я миттю. — Максим підїжджає до узбіччя і з ревом встрягає у величезний замет на тротуарі.

Накинувши на голову капюшон від куртки, він вискакує на вулицю. Чекаю, доки його фігура не зникне в сніговій хмарі.

Знову відкриваю сумочку, дістаю з гаманця пачку грошей і засовую їх до кишені. Кредитні карти, сумка, всі мої речі залишаються тут. Особливо телефон, який видає повну інформацію про те, де я перебуваю.

Насилу відкриваю важкі дверцята та буквально вивалююся в замет. Сніг летить в очі, щосили намагаюся вибратися на очищену частину тротуару, підібравши поділ шуби. Ех, не розрахувала — вїзд у підвороття, в яке я збиралася пірнути, повністю завалено снігом, туди не пробратися! Доведеться бігти вздовж будинків аж до наступного повороту. Добре, що моя шуба білого кольору! Одягаю капюшон на своє чорне, мокре від снігу волосся і, як людина-невидимка, зливаюся з цим білим божевіллям, яке твориться навколо. Щосили лечу уздовж будинків, огинаю поворот вулички, що круто веде униз, і... з усього розмаху, підвернувши ногу, лечу прямо на тротуар у брудне місиво снігу та піску.

Боляче так, що хочеться плакати, але я ще не щезла з-перед очей Максима, необхідно терміново вставати! Сяк-так видряплююся на ноги (Господи, хто придумав це

взуття, цей одяг?) І, о диво, заходжу за ріг. Максим уже, швидше за все, біля машини. Але мої сліди, сподіваюся, замело.

Я знаю цей район, як свої п'ять пальців. Більш того, я тут виросла, я тут своя. Ось показався єдиний, що залишився з минулих років, прохідний під'їзд. Натискаю знайому комбінацію чисел — і ось я всередині. Піднімаюся на кілька сходинок вгору і бачу двері, що ведуть у двір. Штовхаю їх, але вони і не думають відкриватися. Мене охоплює паніка — адже лише тиждень тому я тут була, і тоді все прекрасно відкривалося! Рву ручку вгору-вниз і знову намагаюся відкрити двері, але результату немає.

Напевно, потрібно повертатися. Або, навпаки, піднятися на кілька поверхів вище і пересидіти на сходовому майданчику?

І тут двері під'їзду зі скрипом відчиняються, на порозі з'являється кремезна чоловіча постать. Моя душа спрямовується в п'яти. Ну, ось і кінець. Мені кінець. Інстинкт самозбереження наказує бігти вгору сходами, але страх паралізував ноги, і я не можу рушити. Так і стою, схопившись за ручку дверей, продовжуючи гарячково трясти її.

Чоловік, не поспішаючи, підходить до мене. Дивиться мені прямо в очі.

— Е-е, та цей прохід вже кілька днів не відкривається — снігом завалило, — звертається він до мене. Але, підійшовши ближче, чомусь береться за ручку і з третього разу злегка відчиняє двері. У темний під'їзд вривається денне світло та виводить мене зі ступору. Обходжу дядечка і пірнаю в напіввідчинену щілину, потрапляючи в замет вище колін. Закинувши поділ шуби аж до талії, крокую по снігу, намагаючись робити це вкрай швидко та вправно. Перетинаю двір по діагоналі й виходжу на сусідню вулицю. Але занепокоєння

не покидає мене — надто багато накладок на такому короткому відрізку шляху. Потрібно забиратися звідси, потрібно робити це якомога швидше, і ще бажано загубитися у натовпі. Відповідь на всі ці питання одна — метро.

Я не їздила на ньому вже давно, але сподіваюся, що там зараз не застосовується принцип телепортації, а все ще можна купити жетон і пройти через турнікет.

Проходжу квартал за кварталом, вже відчувається втома, сніг заважає моєму руху, але я мобілізувала всі свої сили. І все-таки моє взуття жакливо незручне, хоча перед від'їздом з дому я намагалася вибрати щось без каблука.

В черговий раз звертаю на вуличку, що веде вниз, і відчуваю рятівний запах підземки. Цей солодкуватий запах металевих рейок і мазуту, такий знайомий з дитинства. Пірнаю в пішохідний перехід, як на зло, в ньому нікого. Вже за хвилину з полегшенням заходжу в розсувні двері метро й опускаю руку в кишеню за грошима.

Але там порожньо. У паніці ще раз вивертаю кишені, але крім серветки з написаною на ній адресою в моїх кишенях нічого немає.

Де? Де я могла загубити цілу пачку грошей, яких мені мало б вистачити мінімум на місяць?! Коли перший раз впала на повороті? Коли пробиралася через замети? А може, ще в машині похапцем я поклала її повз кишеню? Тепер залишається лише губитися в здогадах і лаяти себе за неухважність. Серце б'ється як попало, стегно пронизує гострий біль. Зараз мені дійсно знадобляться ліки, яких у мене теж немає.

Отже, спробую заспокоїтися і зважити всі «плюси» та «мінуси».

Моя ситуація не безнадійна, є людина, до якої я можу звернутися за допомогою.

Проблема в тому, що потрапити до неї можна лише, маючи жетон на метро. Ну, а з електричкою я якось розберуся.

Озираюся на всі боки, навколо мене в різних напрямках вештаються люди. Досвідченим оком відсіваю всіх літніх людей, домогосподарок і стурбованих офісних працівників. Ось вона, людина, яка мені допоможе!

Рішучою ходою підходжу до симпатичного молодого хлопця.

— Молодий чоловіче, прошу вибачення, ви не могли б дати мені жетон на метро? Я потрапила в критичну ситуацію і залишилася без гаманця. Буду вам дуже вдячна! — намагаюся демонструвати чарівність і доброзичливість. Але молодий чоловік похмуро дивиться на моє обличчя, на якому розпливлася туш, і на білу, суцільно вкриту плямами бруду, шубу з хутром, що злиплися від води.

— Я б радий, але...

«О, Боже! Невже жетон на метро — це така проблема?»

— Молодий чоловіче, це, можна сказати, питання життя та смерті, допоможіть мені, будь ласка! Може, це прозвучить нерозумно, але я вам заплачу, залиште мені свій номер телефону...

Лякливий «мачо» починає задкувати від мене і, вловивши момент, коли у холі з'являється особливо багато людей, просто зникає в натовпі.

Ну, що далі? У кого ще можна було б попросити допомоги? Озираюся на всі боки, але люди рухаються навколо мене з відстороненими обличчями. Я навіть не можу зловити чийсь погляд. У надії на щось дивлюся собі під ноги і, о диво! Біля одного з турнікетів лежить він, мій заповітний рятівний жетон.

— Пропустіть, вибачте! — пробираюся крізь натовп, намагаючись тримати жетон у полі зору. Підійшовши до нього максимально близько, примудряюся нахилитися і, різко ухиляючи руку від крокуючих ніг, хапаю його.

«Попався, голубчику!»

На ескалаторі трохи переводжу дух. Потрібно зорієнтуватися зі станціями. Піддавшись якійсь параної, не знімаю капюшон і намагаюся максимально приховати своє обличчя.

Натовп вносить мене у вагон, і я встигаю стати в куточку. Їхати мені довго, буде час все обдумати та ще раз розкласти по полицях. Одна думка не дає мені спокою — що зі мною? Як я до всього цього докотилася? Як вийшло так, що я тікаю та ховаюся, трясучись від страху? Мені у відповідь лунає лише монотонний стукіт коліс об рейки.

І найголовніше — що тепер?

Кутаюсь у мокру шубу та ще сильніше насуваю на обличчя капюшон. Так надійніше.

* * *

Немає нічого кращого, ніж відчувати, що ти молода, та найкраще у тебе ще попереду. Погляд вихоплює з натовпу лише людей твого віку, ти миттю оглядаєш їх обличчя, фігури, одяг.

«Ось ця курточка підійшла б і мені».

«О, симпатичний хлопець!»

Кволих і немічних людей похилого віку в полі зору поки що не існує, а якщо й з'являються, то дратують своєю повільністю та безпорадністю. Плач дітей напружує, а матусі з колясками, захарашчуючи тротуари, роблять усе можливе, щоб ти навіки застрягла на пішохідному переході.

У цього часу є одна чудова та незамінна властивість — день триває довго. Дуже довго. Досить довго, щоб встигнути:

— гарненько виспатися,

— не поспішаючи, приготувати ситний сніданок,

— зробити зачіску та макіяж за всіма правилами, описаними у модних журналах,

— потрапити на решту занять в інституті,
— обговорити все можливе та неможливе з друзями — спочатку телефоном, а потім і при особистій зустрічі,
— сходити з подружками у кафе,
— познайомитися з хлопцями та пофліртувати з ними,
— повернутися додому й залягти на дивані з улюбленою книгою,
— оновити макіяж і зачіску та ввечері відправитися на побачення,
— гуляти до ночі, промочити ноги під першим весняним дощем, загубити мобільний телефон, знайти його, зламати каблук, поцілуватися, посваритися з хлопцем через дрібниці, по дорозі додому зустріти кохання всього свого життя на найближчі кілька тижнів або місяців... Ну, і так далі.

Чудовий час. Важливість якого, на жаль, недооцінюєш, доки ти «там». Адже саме в цей час життя раз у раз підкидає тобі перехрестя, на яких потрібно вчасно та правильно звернути.

Зараз, через багато років, я вже можу визначити той важливий, вирішальний день, коли мені треба було поводитися особливо обережно.

Але, не буду забігати вперед.

Отже, звуть мене Агата. Цим рідкісним ім'ям я зобов'язана своєму батькові. За розповідями матері, він придумав його ще до моєї появи на світ. А коли я народилася, то майже тиждень прожила без імені. Батько щосили умовляв маму назвати мене Агатою. Однак у ті дні мої шанси стати Анею або Танею були набагато вищі. І тоді батько пішов на маленьку хитрість — розіслав всім родичам і знайомим телеграми про те, що народилася дівчинка Агата. Посипалися привітання, всі поспішали привітати маленьку блакитнооку

дівчинку Агату з днем народження. Що мамі залишалося робити? Вона трохи пообурювалася та, нарешті, здалася.

Я прихильник теорії про те, що, якби в якийсь момент нашого життя щось сталося по-іншому, то наш сьогоднішній день теж би змінився. Що зараз могла б робити я, будучи, наприклад, Оленою, бухгалтером і матір'ю двох синів? Варила б суп? Забирала б дітей зі школи? На жаль, чи на радість, дізнатися про це мені не судилося. Адже з легкої руки свого батька я — Агата.

У той знаменний день мені виповнювалося двадцять. Із самого ранку я прокинулася від копірсання в коридорі, мати й батько голосним шепотом щось обговорювали, шелестів квітковий целофан. Я злегка відкрила одне око й побачила, як у мою спальню заглядає та відразу ж зникає за дверима мама.

— Вже! Вона вже не спить! — знову гучний шепіт.

І в наступну секунду вони обидва, щасливі, увальються в мою кімнату, не потрапляючи в ноти, але дуже голосно й урочисто наспівуючи пісню «З днем народження тебе».

Я в курсі, який подарунок мені підготували, але від цього його значущість не стає меншою. Батько, сяючи, немов прожектор, простягає мені зв'язку ключів на рожевому брелоку з пушком (о, це мама постаралася, одразу видно!) і букетик білих троянд.

— О, татку, дякую!

Це ключі від моєї машини, уявляєте? Я вчуся у ВУЗі середньої престижності, та в нашій групі ні в кого немає своєї машини. Взагалі, я вже давно освоїла татове авто, але одна справа щоразу випрошувати ключі, довго та нудно розповідати, куди і з ким я збираюся, а інша справа самій сісти й поїхати!

Підходжу до вікна — у дворі стоїть новенький Фольксваген, перев'язаний рожевою стрічкою.